

Νουμῶν 28-1507

δέν
τὸ
μὲ
κη-
ια-
ια-
ζα-

1αζ
γυ-
ρες
ώσ-
ων.
συ-
γι-
σει·
-8
ήση
μι-
και
τα-
κή-
ετε
ρες
· τί
τή

ια,
γυ-
ρα
Fu-
ναι
σει,
ιο.
δ.
για
ήδι
ίπε
λες

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

Μιά φορά εἶτανε δυὸ γειτόνισσες. Ἡ μιὰ εἶταν ἀρχόντισσα, κ' ἡ ἄλλη φτωχή. Φώναζε ἡ ἀρχόντισσα τὴ φτωχὴ καὶ τῆς ἐζύμωνε. Ὑστερα τῆς εἶδνε γιὰ πλερωμὴ μιὰ φούχτα ἀλεύρι, καὶ πήγαινε αὐτὴ στὸ σπίτι της κ' ἔκανε χυλὸ καὶ πότιζε τὰ παιδιὰ της. Μ' ἐκεῖνο τὸ χυλὸ πάχυναν τὰ παιδιὰ τῆς φτωχῆς καὶ σὰν τ' ἄβλεπε ἡ ἀρχόντισσα ζούλευε. Μιὰ μέρα ἀποκόπησε καὶ ρώτησε τὴ φτωχὴ. Δὲ μοῦ λές, γειτόνισσα, τί κάνουν τὰ παιδιὰ σου καὶ παχαίνουνε, νὰ τὸ κάμω κ' ἐγώ; (τὰ δικὰ της εἶτανε ζαρωμένα καὶ κίτρινα). Νά, λέει αὐτὴ. Τὸ ἀλεύρι ποῦ μοῦ δίνεις τὸ κάνω χυλὸ καὶ τὰ ποτιζω. Ἄλλο τίποτα.

Σὰν τ' ἄκουσε ἡ ἀρχόντισσα, φραγώθηκε ἀπὸ τὸ κακὸ της. Ἐγώ, λέει, εἶμαι αἰτία χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, καὶ παχαίνουν αὐτηνῆς τὰ παιδιὰ; Ἄς παρατήσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ψυχικό. Κι ἀπὸ τότες παράτησε, καὶ δὲν τῆς εἶδνε τ' ἀλεύρι, μήτε τὴ φώναζε πιά νὰ ζυμώση. Ἡ φτωχὴ ἡ καημένη σὰν εἶδε πὼς τῆς ἔκοψε τὸ κεσμέτι τῶν παιδιῶν της, γύριζε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ καὶ μαζέυε ὅ,τι ἔβρισκε καὶ ταγίζε τὰ παιδιὰ της.

Μιὰ μέρα δὲν εἶχαν πιά δαγκχαματιὰ ψωμί, μήτε ἄλλο τίποτα. Πῆρε τὰ μάτια της αὐτὴ καὶ διαβαίνει. Πῆγε, πῆγε, βρῆκε μιὰ σπηλιά, πολὺ ἀλάργα ἀπὸ τὸ χωριὸ της, κ' ἐκεῖ μέσα καθόντανε δώδεκα παληκάρια. Εἶταν οἱ δώδεκα οἱ μῆνες. Καλημέρα σας, παιδιὰ, λέει αὐτὴ. Καλῶς τὴ γριούλα. Ποῦ εἶσουν ἐδῶ, τέτοιον καιρὸ μὲς στὸ κρύο; Ἄχ παληκάρη μ', λέει πάλε αὐτὴ. Γιὰ τὰ παιδιὰ του κάνεις μήτε κρύο βλέπει, μήτε βροχὴ. Ὅλα τάψηφῶ. Ἐλα θειά, νὰ σὲ ρωτήσω ἕνα λόγο, μὰ νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, λέει ὁ πρῶτος. Ποίος μῆνας σ' ἀρέσει πιὸ πολὺ; Ἄμὲ ποίονα νὰ πῶ πρῶτα, καὶ ποὺν ὕστερα, λέει αὐτὴ, ποῦ καθέννας ἔχει καὶ τὰ καλά του; Κι ἀράδιασε πιά τίς χάρες ὀλονῶνε, μιὰ μιὰ, καὶ τοὺς κατακαυκῆθηκε, χωρὶς ὅμως νὰ ξέρει, πὼς αὐτοὶ εἶταν οἱ μῆνες.

Σὰν τ' ἄκουσαν τὰ παληκάρια, τὰ ἐκαμάρωσαν τῆς γριᾶς τὰ λόγια. Παίρνουν τὴ σακούλα της ποῦ εἶχε μαζὶ της γιὰ νὰ μαζέψῃ χορτάρια καὶ ζύλα, νὰ πάη νὰ ταγίσῃ καὶ νὰ ζεστάνῃ τὰ παιδιὰ της, καὶ τὴ γεμίζουσε φλουριά. Ὑστερα τίς δίνουν καὶ τῆς παραγγέλλουνε νὰ πάη στὸ σπίτι της, νὰ σφαλίση καλά τὴν πύρρα της, κ' ὕστερα νὰ νοῖξῃ τὴ σα-

λα-
νὰ
σου,
θμα

κούλα. Σάν που τῆς εἶπαν ἔτσι τᾶκαμε ἡ καημένη, καὶ σάν εἶδε πὼς ἀντίς ξύλα καὶ χορτάρια χυθῆκανε φλουριά μὲς ἀπὸ τὴν σακούλα, κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Σηκώνεται τότες καὶ πηγαίνει στὴ γειτόνισσά τῆς τὴν ἀρχόντισσα, καὶ γυρεύει τὸ σινίκι τῆς γιὰ νὰ τὰ μετοῦση. Τί θὰ κάμης τὸ σινίκι ἐσύ; τῆς λέει ἡ ἄλλη. Κομάτι σιτάρι πῆρα καὶ θὰ τὸ μετρήσω, λέει ἡ γριά. Πιάνει ἡ κακιά ἡ γειτόνισσα κι ἀλοΐφει μέλι στὸ σινίκι ἀποκάτω, ὕστερα τῆς τὸ δίνει. Πάει ἡ καλὴ ἡ γριά, μετρᾷ τὰ φλουριά, τὰ βάζει μέσα στὸ σεντούκι τῆς, ὕστερα παίρνει τὸ σινίκι, τὸ πάει τῆς ἀρχόντισσας. Γυρίζει ἡ ἀρχόντισσα τὸ σινίκι ἄνω κάτω, βλέπει ἕνα φλουρι κολλημένο. Ρωτάει, ποῦ τὰ βρῆκες ἐσύ τὰ φλουριά καὶ τόσο πολλὰ, ποῦ τὰ μετρᾷς μὲ τὸ σινίκι; Καθίζει ἡ καλὴ ἡ γριά καὶ τὰ λέει κατὰ πὼς γίνανε μὲ τὴν ἀράδα. Τ' ἀκούγει ἡ ἄλλη, δὲ μιλά τίποτις.

Σηκώνεται τὴν αὐριανὴν, παίρνει μιὰ σακούλα, ἴσια στὴ σπηλιά. Καλημέρα, παιδιά· κελῶς τὴν κερά. Κι αὐτὴ δὲν ἤξευρε ποιοί εἶταν. Ποῦ ἦσουν, τὴ ρωτᾷ πάλι ὁ πρῶτος, μέσα σὲ τέτοιον καιρὸ; Ποῦ νὰ εἶμαι, λέει αὐτὴ Πάγωσα στὸ δρόμο μὲς στὰ χιόνια, νᾶρτω νὰ μαζέψω κμπόσα χορτάρια, νὰ ταγίσω τὰ παιδιά μου. Δὲν μοῦ λῆς, κερά, ποιὸς μήνας σοῦ ἀρέσει ἀπ' ὅλους; Ποιὸς νὰ μ' ἀρέσει; λέει αὐτὴ. Ὁ Γενάρης; Κακὸ χρόνο νᾶχης ποῦναι ὄλο χιόνια καὶ βροχές. Εἶπε πιά γιὰ ὄλους ἕνα σωρὸ καταφρόνια καὶ ψεγάδια. Ὁ ἕνας πὼς κάνει κρύο, ὁ ἄλλος πὼς κάνει ζέστη καὶ καίγει τὸν κόσμο καὶ πάει λέοντας. Δός μου, λέει αὐτὸς, τὴ σακούλα σου. Παίρνει τὴ σακούλα τῆς, τὴ γεμίζει φεΐδια, ὕστερα τὴ δένει σφιχτὰ καὶ τῆς λέει: Πάρε την, κι ἄμε στὸ σπίτι σου καὶ σφάλισε καλὰ τὴν πόρτα καὶ τὰ παραθύρια σου, ὕστερα ἀνοίξέ την. Πιάνει αὐτὴ μὲ χαρὰ τὴ σακούλα, πηγαίνει, βγάζει τὰ παιδιά τῆς ὄξω ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ δοῦν τί θὰ βγαλῆ μὲς ἀπὸ τὴ σακούλα, σφαλνᾷ τὴν πόρτα καὶ τὰ παραθύρια, κόβει τὸ σκοινί, τί νὰ δῆ! Φυσοῦν καὶ βγαίνουν ἀπὸ μέσα μιὰ κουθάρια φεΐδια, κι ἄλλα τυλίγονται στὸ λαιμό τῆς καὶ δὲν τὴν ἀφίνουνε νὰ φωνάξῃ, ἄλλα στὰ χέρια τῆς, ἄλλα στὰ πόδια τῆς, κι ὅσο νὰ πῆς τρία, τὴν ἔφαγαν κι ἄφησαν τὰ κόκκαλά τῆς μονάχα. Ἡ ζούλια κ' ἡ κακία τῆς αὐτὰ τῆς ἔφεραν. Ἐμεινε κ' ἡ ἄλλη ἡ καλὴ καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει μὲ τὰ παιδιά τῆς καὶ μὲ τὰ γγόνια τῆς.